

РЕШЕНИЕ

№ 3244

гр. София, 13.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 26.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **193** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК вр. с чл. 155, ал. 2 от ЗОБВВПИ.

Делото е образувано по жалба на [фирма] - [населено място] представлявано от управителя Т. П., чрез адв. Д. Заповед № 144300-4717/18.11.2021г. на Началника на 07 РУ – СДВР.

В жалбата излага съображения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт ,като се твърди, че чл.41, ал.1, т.1 от ЗОБВВПИ изисква уведомяване на директора на ГДНП на МВР само при преустройство на обекта за търговия, но не и за премахването му.Излагат се доводи ,че дадените задължителни предписания за незаконосъобразни доколкото в случая не се касае за преустройство или премахване на обект по смисъла на чл.57а ЗУТ. Твърди се още допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на обжалваната заповед т.к. не е посочена датата, на която е било извършено нарушение.Моли за отмяна на процесната заповед.

Ответникът по жалбата - Началник на 07 РУ - СДВР, редовно призован не се явява не се представлява. Депозирани са писмени бележки от процесуалния представител на ответника юрк. Цв.В.. Моли жалбата да се отхвърли ,като неоснователна и да се присъди юрисконсултско възнаграждение,прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и

прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На [фирма] е издадено разрешение № 20160286748 от 13.02.2017г. да търгува с пиротехнически изделия от ГД“НП“ същото е валидно до 12.02.2022г. В деловодството на 07-РУСДВР е депозирано заявление №2427/09.11.21г. от „Енигма“ до началника на 07 РУП СДВР за издаване на разрешително за пренос на пиротехнически изделия от склада на дружеството в [населено място], до магазин на „Енигма“ - в [населено място], [улица]./паркинг „ХИТ“/. От представеният списък с обекти към разрешението на жалбоподателят/л.60/ е вписан магазин под №12 с административен адрес: [населено място], [улица].

Директорът на ГДНП е разпоредил с писмо №3286р-53747/12.11.2021г, да се извърши проверка на всички преместваеми обекти с издадени разрешения да търгуват с пиротехнически изделия. Указано е да се спазва реда на чл.41 ал.1 т.1 от ЗОБВВПИ като е посочено, че за [фирма], включително и за обекта на [улица], гр.С., са издадени разрешения да извършва търговия с пиротехнически изделия в преместваеми обекти. С констативен протокол с вх.№ 144300-4719/18.11.2021 г. (л. 46 по делото) се установява, че към момента на проверката обектът не е намерен на посочения адрес. Въз основа на тази фактическа обстановка е издадена и обжалваната заповед № 144300-4717/18.11.2021г. на Началника на 07 РУ СДВР, с която са дадени на [фирма] следните задължителни предписания:

1. за повторно поставяне на преместваем обект и извършване на търговия с пиротехнически изделия в него, трябва да се получи разрешение по реда на чл.42 от ЗОБВВПИ.
2. При преустройство/ премахване на обекта за търговия съгласно чл.41 ал.1 т.1 от ЗОБВВПИ, да се представят в 14 дневен срок от настъпване на промяната документите, свързани с нея, а при премахване да се уведоми писмено или по електронен път органа, издал разрешението.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Заповедта е издадена на 18.11.2021г., а жалбата срещу същата е депозирана на 02.12.2021г. т.е. в законоустановения срок, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл.168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че на [фирма] е издадено разрешение за търговия с пиротехнически изделия със срок на валидност до

12.02.2022г. Доколкото същото е издадено за няколко различни обекта на територията на различни РУ в страната съгласно чл.38 от ЗОБВВПИВ, директорът на ГДНП е преценил наличието на предпоставките за издаването им, в това число и при извършена проверка на всеки един от обектите - чл.38 ал.1 от закона. Още тогава органът издал разрешението за търговия с пиротехнически изделия е установил конкретните факти, видни и от договора за наем и спецификацията на контейнерите, които се поставят във всеки един обект на територията на С., а именно, че става дума за преместваем обект, който ще съществува на посоченото място за определен в договора за наем период, съгласно издаденото разрешение. В конкретния случай обаче административният орган приема, че е налице хипотезата на чл. 41, ал.1, т.1 от ЗОБВВПИ и издава със Заповед № 144300-4717/18.11.2021г. предписание за спазването ѝ.

Съгласно посочената правна норма лицето, получило разрешение за търговия с взривни вещества, оръжия, боеприпаси и пиротехнически изделия, уведомява писмено или по електронен път директора на ГДНП на МВР при: преустройство на складовете и/или обектите за търговия. А според ал.2 в случаите по ал. 1, т. 1, 2 и 4 лицето, получило разрешение за търговия, представя в 14-дневен срок от настъпването на промяната документите, свързани с нея, и документ за платена такса в размер, определен с тарифата по чл. 12. Разпоредбата на чл.42, ал.1 от закона пък предвижда, че лицето, получило разрешение за търговия, при откриване на нов търговски обект и/или склад подава писмено или по електронен път до директора на ГДНП на МВР заявление по образец, придружено от документацията по чл. 37, с изключение на тази по чл. 17, ал. 1, т. 1 и по чл. 37, т. 5 - 8. От анализа на горните разпоредби следва, че получило разрешение по ЗОБВВПИ лице е задължено да уведоми писмено органа само при преустройство на обекта или при откриване на нов обект. В конкретния случай законодателят не е предвидил санкция за лицето, ако същият премести обекта си. В случая става дума за преместваем обект- метални контейнери. Според легална дефиниция на понятието преместваем обект - §5 т.80 от ДР на ЗУТ, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж. Също така е посочил реда за поставянето му- чл.56 ал.1 ЗУТ - върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми обекти за търговски дейности, като тяхното премахване става по реда на чл.57 а от ЗУТ при нарушаване на конкретни посочени там изисквания. Видно от представените писмени доказателства, в настоящия случай процесният обект е именно преместваем обект, за който от извършената от контролните органи проверка не е установено преустройство по смисъла на ЗУТ, тъй като същият дори не е открит на място на административния

адрес. От друга страна задължението за премахване на контейнерите за търговия на дружество [фирма] произтича и от разпоредбите на самия договор за наем, т.е при неспазването им ще е налице основание по чл.57а от ЗУТ за принудително премахване на обектите. В заключение тълкуването на разпоредбата на чл.41 ал.1 т.2 от ЗОБВВПИ касае единствено преустройството на обекта, но не и неговата преместваемост, което с оглед на целите на закона е напълно логично, тъй като едно преустройство на обекта може да доведе до значителната му промяна, а оттам и до отпадане на условията за издаването на разрешението. В случая обаче става дума за метални контейнери /павилиони/, които отговарят на изискванията за качество, съгласно системата ISO, поставени са въз основа на правно основание - договор за наем със собственика на недвижимия имот.

По същество, разрешителното касае отделни преместваеми обекти, които престояват на посочените административни адреси само за период от около месец всяка година в срока на същото. Ако органът не е бил съгласен с вида на обектите за търговия, при проверката на място, съгласно чл.38 от закона е могъл да не издава разрешително. Даденото второ задължително предписание, а именно [фирма] да изпълни повторно процедурата по чл.42 ал.1 при повторното поставяне на преместваем обект, също е несъобразено със закона. Заповедта на 07 РУ - СДВР е насочена към бъдещи действия, които с оглед срока на издаденото разрешително - 12.02.2022г. ще следва да се съобразяват от дружеството в бъдещ период, но не към настоящ на заповедта и не в срока на действащото разрешително, както изисква разпоредбата на чл.142 от АПК.

По изложените съображения, обжалваният административен акт е незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалноправните разпоредби и следва да бъде отменен.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на СДВР следва да бъде възложено заплащането на разноски в общ размер от 650 лева: за внесена държавна такса в размер на 50 лв. и за адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 600 лв., съгласно представения договор за правна помощ. Съдът намира възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, за неоснователно, тъй като действително заплатеното адвокатско възнаграждение е малко над определеното минимално възнаграждение по чл. 8, ал. 3 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 34 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №144300-4717/18.11.2021г. на началника на 07 РУ-СДВР за даване на задължителни предписания на [фирма].

ОСЪЖДА СДВР да заплати на [фирма],[ЕИК] със седалище и адрес [населено

място], [улица], представлявано от управителя Т. С. П. направените по делото разноски в размер на 650 лв. представляващи адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението на страните.

съдия: